

Arrest

nr. 248 171 van 26 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Kolenmarkt 83
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 5 november 2019, verklaart er zich op 12 november 2019 vluchteling.

1.2. Op 7 september 2020 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus 9 september 2020 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, van etnische origine Pashtoun te zijn en een soennitische moslim te zijn. U bent geboren en opgegroeid in Sadda, Kurram Agency in de provincie Khyber Pakhtunkhwa. U baatte daar een voedingswinkel uit.

Uw vader was een oudere van het dorp. Toen hij op een dag in januari 2017 op de terugweg van Peshawar naar huis was, werd het busje waarin hij zat tegengehouden op de weg. Gemaskerde personen namen uw vader mee. U kwam dit te weten toen u ging informeren bij de bushalte. Twee tot drie dagen na uw vaders verdwijning ging u dit rapporteren bij de overheid. U probeerde vanaf dan herhaaldelijk een beroep te doen op de hulp van de overheid en trachtte een FIR (first information report) te laten opstellen, soms vergezeld door dorpsouderen, vrienden van uw vader of personeel van de busmaatschappij, maar de overheid ging niet in op uw verzoeken. De autoriteiten zeiden dat ze uw vader aan het zoeken waren, maar in realiteit deden ze niets. Daarom kwam u een jaar na uw vaders verdwijning tot de conclusie dat de overheid uw vader ontvoerd had. U was het beu dat de overheid geen hulp bood en contacteerde op 18 mei 2018 de Pashtun Tahafuz Movement (PTM), een partij die opkomt voor de rechten van jullie gemeenschap, voor vermiste personen en tegen mijnen in jullie regio. U legde uw problemen uit aan de secretaris van de PTM, die zei dat ze de naam van uw vader zouden doorgeven aan de overheid. Tien dagen later had u een tweede ontmoeting met de PTM, waarbij u gevraagd werd optochten of meetings van de PTM bij te wonen. U hebt echter nooit aan dergelijke activiteiten deelgenomen.

Op een nacht in juli 2018, toen u bij uw schoonvader, tevens uw oom, was, vielen de inlichtingendienst ISI (Inter-Services Intelligence), het leger en de lewi (lokaal korps verantwoordelijk voor openbare orde) met geweld uw huis binnen. Ze bedreigden en beledigden uw familie, zochten naar u en zeiden dat u zich in de ochtend moest aanmelden bij de autoriteiten. U keerde niet meer terug naar huis, vertrok de volgende dag en reisde via Peshawar en Quetta naar Iran en vervolgens Turkije. U verbleef 11,5 maanden in Turkije, waarvan 5 tot 6 maanden in de gevangenis nadat u gearresteerd was omdat u er illegaal werkte. Vervolgens reisde u via Bulgarije en Servië naar Bosnië, waar u 3 maanden in een opvangkamp verbleef omdat u niet verder kon reizen. Daarna reisde u verder naar België, waar u op 5 november 2019 aankwam en op 12 november 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Bij terugkeer naar Pakistan vreest u gedood te worden door de overheid omwille van uw contacten met de PTM. Daarnaast haalt u aan dat Pashtounen in uw regio minder rechten hebben, zoals geen toegang tot hoger onderwijs en geen ziekenhuizen.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer bij uw onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS): uw identiteitskaart, een attest van de dorpsouderen in verband met de verdwijning van uw vader, een document van de PTM in verband met de verdwijning van uw vader en een envelop. Na uw onderhoud legde u een kopie van de identiteitskaart van uw moeder neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, dit omwille van onderstaande redenen.

Bij terugkeer naar Pakistan vreest u gedood te worden door de overheid omwille van de contacten die u had met de Pashtun Tahafuz Movement (PTM) na uw vaders verdwijning. U slaagde er echter niet in deze vrees aannemelijk te maken.

Omtrent de verdwijning van uw vader moet vooreerst opgemerkt worden dat u de verdwijning zelf niet aanhaalt als reden voor uw vertrek uit Pakistan. Voorts overtuigen uw verklaringen en documenten met betrekking tot uw vaders verdwijning niet. Zo is het opmerkelijk dat twee van uw vaders vrienden die samen met hem reisden ooggetuige waren van uw vaders ontvoering, maar dat u niet via hen, maar via de buschauffeur en de manager van de busmaatschappij te weten kwam dat uw vader ontvoerd was (CGVS, p. 7). Dat uw vaders vrienden in een ander dorp wonen en dat er niet zo frequent transport is in jullie regio verklaart dit niet afdoende (CGVS, p. 7). Er kan immers verwacht worden dat de vrienden van uw vader u en uw familie diezelfde dag nog informeerden over de ontvoering van uw vader, zeker gezien uw vader een dorpsoudere is. Hoewel u verklaarde dat uw vaders verdwijning gerapporteerd werd in de krant, legde u dit krantenartikel niet neer (CGVS, p. 7). De documenten van de dorpsouderen

en van de PTM ter staving van uw vaders verdwijning zijn beiden handgeschreven documenten die opgesteld werden op uw verzoek waarvan de authenticiteit niet op objectieve wijze vastgesteld kan worden. Tevens dient vastgesteld te worden dat u de vermeende betrokkenheid van de overheid bij zijn verdwijning niet staakt. Het enige argument waarop u zich baseert om tot deze conclusie te komen, is dat de overheid geen hulp bood, wat in tegenstelling tot wat u beweert, niet noodzakelijk "een sterk bewijs" is (CGVS, p. 6). Het document van de dorpsouderen staakt evenmin de betrokkenheid van de overheid, gezien er slechts vaagweg gesproken wordt over bronnen. (zie vertaling "After long time came to know from the sources that Mikael was lifted by the departments"). Het CGVS merkt in deze context ook op dat uw vader voor zijn ontvoering nooit problemen of moeilijkheden heeft gehad met de autoriteiten (CGVS, p. 7). Uw weinig overtuigende verklaringen omtrent de verdwijning van uw vader tasten de geloofwaardigheid van uw eigen vermeende problemen met de overheid aan, gezien deze het rechtstreekse gevolg zouden zijn van de contacten die u had met de PTM over uw vaders verdwijning.

Met betrekking tot de inval van de inlichtingendienst ISI, het leger en de lokale ordedienst lewi in uw woning dient opgemerkt te worden dat u dit incident op geen enkele wijze staakte en dat uw verklaringen weinig overtuigend zijn. Zo is het vooreerst opmerkelijk dat de zoektocht van de autoriteiten naar u klaarblijkelijk beperkt was tot deze ene inval in juli 2019. U verklaarde immers dat de overheid u niet contacteerde voor deze inval, nochtans dateerden uw beide contacten met de PTM al van mei 2019 (CGVS, p. 13). Ook na uw vertrek uit Pakistan gebeurde er niets meer en keerden de autoriteiten niet terug naar uw huis (CGVS, p. 14). Uw verklaring hiervoor, met name dat ze hun eigen spionagesysteem hebben en heel goed wisten dat u niet aanwezig was, tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas slechts verder aan (CGVS, p. 15). Het door u beschreven efficiënte systeem van spionage en vergaring van informatie staat immers in schril contrast met uw beschrijving van de eerste inval, waarbij maar liefst drie overheidsdiensten, waaronder zelfs de inlichtingendienst, ondanks uw afwezigheid uw huis binnenvielen op zoek naar u.

Voorts dient opgemerkt te worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw problemen met de overheid. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u hulp vroeg aan de secretaris van de PTM, dat de inlichtingendienst ISI en het leger u daarna vroegen om geen hulp meer te vragen aan Manzour Pakhtoun (ook gekend als Manzoor Pashteen, leider van de PTM, zie toegevoegde informatie), maar dat u toch hulp ging vragen aan hem (vragenlijst CGVS, vraag 5). Bij het CGVS verklaarde u echter dat de overheid u voor de inval in uw huis nooit contacteerde (CGVS, p. 13). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid herhaalde u slechts wat u reeds eerder bij het CGVS aanhaalde, met name dat dorpingen u gewaarschuwd hadden afstand te houden van Manzour Pakhtoun en de PTM (CGVS, p. 13, 14). Dat de inlichtingendienst of het leger misschien aan dorpingen verteld hadden weg te blijven van Manzour verklaart niet waarom u bij de DVZ expliciet verklaarde dat de inlichtingendienst en het leger u vroegen geen hulp meer te vragen aan hem. Dat het bij het onderhoud bij de DVZ moeilijk was om de tolk, die van Afghanistan was, u te doen verstaan vergoelijkt deze tegenstrijdigheid evenmin (CGVS, p. 2). U werd bij de DVZ immers bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is en u verklaarde dat de tolk op het einde het interview voorlas, waarna u bevestigde dat het correct genoteerd was (CGVS, p. 2).

U slaagde er niet in aannemelijk te maken dat de overheid precies u zou viseren omwille van uw contacten met de PTM. Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat activisten van de PTM gearresteerd werden en vastgehouden worden in de gevangenis van Adiala in Rawalpindi omwille van openlijke kritiek op het Pakistaanse leger. Tevens blijkt uit toegevoegde informatie dat in mei 2020 Arif Wazir, politicus, activist en een prominente leider van de PTM, om het leven kwam ten gevolge van een beschieting door onbekenden en dat Mohsin Dawar, een leider van de PTM, "state-sponsored militants" van deze aanval beschuldigde. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u geen activist, laat staan een leider van de PTM bent, integendeel, uw contacten (in zoverre dat ze geloofwaardig zijn) met de PTM waren uiterst beperkt. U bent nooit politiek actief geweest, u hebt geen interesse in partijen en u hebt de PTM slechts gecontacteerd omwille van de verdwijning van uw vader (CGVS, p. 15). U had slechts tweemaal contact met de PTM, zo verklaarde u (CGVS, p. 13, 14). Uw eerste contact met de PTM was op 18 mei 2018 en betrof de verdwijning van uw vader. Gezien uw verklaringen over de verdwijning van uw vader weinig overtuigend zijn (zie supra), moeten er evenzeer ernstige vraagtekens gesteld worden bij de geloofwaardigheid van dit vermeende contact met de PTM. Uw tweede contact zou een tiental dagen later geweest zijn, toen de PTM u vroeg optochten of meetings bij te wonen. U hebt echter nooit aan dergelijke manifestaties of protesten van de PTM deelgenomen (CGVS, p. 14). Uw vader en andere familieleden hebben nooit contact gehad met de PTM (CGVS, p. 15). Zelfs als de door u beschreven contacten met de PTM geloofwaardig zouden zijn, quod non, dient opgemerkt te worden dat uit de toegevoegde informatie nergens blijkt dat personen die beperkte contacten onderhouden met de PTM een risico op vervolging of ernstige schade zouden lopen. U kent zelf ook geen namen van personen die omwille van beperkte contacten met de PTM problemen hadden met de overheid (CGVS, p. 15). Uw uiterst beperkte contacten met de PTM tasten voorts de

geloofwaardigheid van de door u beweerde inval in uw woning verder aan. Het is immers weinig aannemelijk dat de autoriteiten met maar liefst drie verschillende diensten een inval zouden doen in de woning van een persoon die slechts twee keer vertegenwoordigers van de PTM ontmoet had.

Met betrekking tot de algemene problemen van de Pashtoun gemeenschap, die volgens informatie waarover het CGVS beschikt de tweede grootste etnische groep is in Pakistan en ruim 15 procent van de bevolking uitmaakt, dient vooreerst opgemerkt te worden dat u deze niet aanhaalde als reden voor uw vertrek uit Pakistan (CGVS, p. 16). Gevraagd of u een vrees hebt voor uzelf omwille van algemene problemen, antwoordde u slechts dat de Pashtoun gemeenschap beroofd is van rechten en niet dezelfde rechten heeft als andere gemeenschappen (CGVS, p. 16). U gaf als voorbeeld het feit dat de overheid niets ondernam met betrekking tot uw vaders verdwijning, maar zoals hierboven reeds werd opgemerkt overtuigen uw verklaringen over uw vaders verdwijning niet. Gevraagd of u nog op andere manieren ervaarde dat u van rechten beroofd was, sprak u louter in algemene bewoordingen over het gebrek aan (hoger) onderwijs, ziekenhuizen en basisfaciliteiten in uw regio en personaliseerde u uw vrees niet (CGVS, p. 16). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt bovendien dat er wel degelijk ziekenhuizen zijn in uw plaats van herkomst, Sadda (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier). U verklaarde voorts dat mensen van uw regio wel elders in Pakistan hoger onderwijs kunnen volgen, maar daar de financiële middelen niet voor hebben, waaruit blijkt dat het door u aangehaalde gebrek aan onderwijskansen een element van socio-economische aard is, wat niet kan leiden tot het toekennen van de vluchtelingenstatus.

Uw advocaat verklaarde dat u in een gesprek met een andere advocaat gezegd had te vrezen door het Pakistaanse leger naar Afghanistan gestuurd te worden om daar bommen te plaatsen (CGVS, p. 2). Noch bij de DVZ, noch bij het CGVS haalde u echter deze vrees aan. Nochtans werd u bij de DVZ gevraagd een kort overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot uw vlucht (vragenlijst CGVS, vraag 5) en kreeg u bij het CGVS uitgebreid de kans om te vertellen over alle zaken die u vreest in Pakistan (CGVS, p. 3, 12, 14). Toen u expliciet gezegd werd dat u in het gesprek met de advocaat sprak over een vrees om naar Afghanistan gestuurd te worden, repliceerde u slechts dat er aanvankelijk bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming verkeerdelijk Afghanistan was genoteerd als uw land van herkomst (CGVS, p. 15). Daar u op geen enkel moment tijdens uw onderhoud met de asielinstanties bovenvermelde vrees vermeldde, kan er bijgevolg niet geconcludeerd worden dat er in uw hoofde een dergelijke vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade zou bestaan.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is.. Over het geheel van documenten moet vooreerst worden opgemerkt dat uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat corruptie in de Pakistaanse maatschappij volledig ingeburgerd is en zich voordoet als wijdverspreid fenomeen in alle lagen van de samenleving, waardoor de bewijswaarde van alle Pakistaanse documenten zeer relatief is. Uw identiteitskaart, die u in België verkreeg, vormt hoogstens een begin van bewijs van uw identiteit, die niet in twijfel getrokken wordt in deze beslissing. Hoewel u verklaarde dat u in Pakistan in het bezit was van een paspoort en aan uw familie zou vragen om het te vinden (CGVS, p. 11), hebt u tot op heden uw paspoort noch kopieën ervan neergelegd. Dat u uw paspoort niet neerlegt en beweert daar zelfs niet aan gedacht te hebben louter omdat u nergens naartoe wou reizen (CGVS, p. 11) doet vermoeden dat u uw paspoort achterhoudt met de bedoeling bepaalde informatie erin, bijvoorbeeld omtrent uw vertrek uit Pakistan, te verhullen voor de Belgische asielinstanties. De kopie van de identiteitskaart van uw moeder heeft geen bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging. De documenten van de dorpsouderen en PTM in verband met de verdwijning van uw vader werden hierboven reeds besproken. De envelop toont hoogstens aan dat u post ontvangen hebt uit Pakistan.

Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_pakistan_security_situation_report_20191030.pdf dat het gros van het geweld dat in

Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verder gezet. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten. Ook het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden is in geheel Pakistan sterk gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in de tribale districten van Khyber-Pakhtunkwa (de voormalige FATA), alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Operatie Zarb e-Azb heeft ertoe geleid dat de provincie als veiliger bestempeld wordt. In mei 2018 werden de voormalige tribale districten van FATA aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen zij sindsdien administratief deel van de provincie. De veiligheid in de voormalige FATA-districten, met uitzondering van Noord- en Zuid-Waziristan, is de voorbije jaren sterk verbeterd door de opeenvolgende militaire campagnes in de regio en het verbreken van de macht van de gewapende groeperingen. Deze zijn weliswaar nog steeds actief in het gebied, maar het Pakistaanse leger behoudt de controle over het grondgebied.

Daar waar er in de eerste helft van 2018 een verhoogd aantal aanslagen plaatsvonden tijdens de verkiezingsperiode, daalde het geweld in de tweede helft van 2018 en de eerste helft van 2019. Zowel het aantal terroristische aanslagen als het aantal veiligheidsoperaties nam af. Het geweld dat plaatsvindt in de provincie is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel, militante doelwitten of overheidsinstellingen geviséerd worden. Diverse bronnen maken voorts melding van een significante daling in het aantal slachtoffers, en uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie relatief beperkt is. UN OCHA maakt bovendien geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie, hoewel er sprake is van interne ontheemding in bepaalde districten van de voormalige FATA.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa, uitgezonderd Noord- en Zuid-Waziristan, met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Khyber-Pakhtunkwa in uw hoofd dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Khyber-Pakhtunkwa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Dienaangaande benadrukt het CGVS dat het louter aanhalen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat er een reëel risico is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. De bewijslast rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de “sliding scale”, zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009 (GK), “Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”, nr. C-465/07), rechtvaardigen. U kan derhalve niet volstaan met het opsommen van persoonlijke omstandigheden maar dient concreet toe te lichten waarom deze persoonlijke omstandigheden kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U voert aan dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Khyber Pakhtunkhwa en verwijst hierbij naar het feit dat u Pashtoun bent (CGVS, p. 14).

U stelt dat Pashtounen in uw regio het slachtoffer zijn van mijnen, ontploffingen en brutaliteiten (CGVS, p. 14). U zou zelf ontploffingen gezien hebben maar u was niet het slachtoffer ervan (CGVS, p. 14). Hierbij dient opgemerkt te worden dat onder ‘persoonlijke omstandigheden’ in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet enkel die omstandigheden kunnen worden begrepen die tot gevolg hebben dat een verzoeker in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Door te verwijzen naar uw etnie, verwijst u evenwel naar persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat u een groter risico loopt het slachtoffer te worden van doelgericht geweld. U toont bovendien niet aan dat u omwille van uw etnie minder gemakkelijk de gevaren van willekeurig geweld kan vermijden door tijdelijk bescherming op te zoeken bij aanslagen en gevechten alsook minder gemakkelijk de gevaren van willekeurig geweld zal kunnen inschatten. Aangezien de door u aangehaalde persoonlijke elementen niet kunnen worden aangemerkt als omstandigheden die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, maakt u niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat u een groter risico zou lopen het slachtoffer te worden van doelgericht geweld kan volledigheidshalve nog opgemerkt worden dat de door u aangehaalde omstandigheden verband houden met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u Pashtoun bent maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 57/5^{quater} en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van “het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen”.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een internetartikel over geweld in Khyber Pakhtunkhwa (stuk 3).

Per drager brengt verweerder op 5 januari 2021 met een aanvullende nota de COI Focus “EASO Country of Origin Information Report: Pakistan – Security situation” van oktober 2020 bij.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij wordt bedreigd door de Pakistaanse autoriteiten omwille van zijn contacten met de *Pashtun Tahafuz Movement* (hierna: PTM) na de verdwijning van zijn vader, een dorpsoudere. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de verdwijning van verzoekers vader, waardoor evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde contacten met de PTM naar aanleiding van deze verdwijning; (ii) het niet aannemelijk is dat de inlichtingendienst ISI, het leger en de lokale ordedienst "Ilewi" plots zijn huis zouden binnenvallen op een moment dat verzoeker zelf niet thuis was; (iii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn problemen met de Pakistaanse autoriteiten; (iv) het niet aannemelijk is dat verzoeker door drie verschillende overheidsdiensten zou worden gevisieerd naar aanleiding van twee beperkte contacten met de PTM, die hij enkel zou hebben gecontacteerd in het kader van de beweerde verdwijning van zijn vader; (v) verzoeker niet *in concreto* aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn etnische origine als Pashtoun in het algemeen nood heeft aan internationale bescherming; (vi) de door zijn advocaat aangehaalde vrees dat verzoeker door het Pakistaanse leger naar Afghanistan zou worden gestuurd om er bommen te plaatsen, niet kan worden aangenomen daar verzoeker zelf hierover niets vertelde; en (vii) de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet in positieve zin kunnen ombuigen.

2.3.2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.3. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan de verdwijning van verzoekers vader, waardoor evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde contacten met de PTM naar aanleiding van deze verdwijning:

"Omtrent de verdwijning van uw vader moet vooreerst opgemerkt worden dat u de verdwijning zelf niet aanhaalt als reden voor uw vertrek uit Pakistan. Voorts overtuigen uw verklaringen en documenten met betrekking tot uw vaders verdwijning niet. Zo is het opmerkelijk dat twee van uw vaders vrienden die samen met hem reisden ooggetuige waren van uw vaders ontvoering, maar dat u niet via hen, maar via de buschauffeur en de manager van de busmaatschappij te weten kwam dat uw vader ontvoerd was (CGVS, p. 7). Dat uw vaders vrienden in een ander dorp wonen en dat er niet zo frequent transport is in jullie regio verklaart dit niet afdoende (CGVS, p. 7). Er kan immers verwacht worden dat de vrienden van uw vader u en uw familie diezelfde dag nog informeerden over de ontvoering van uw vader, zeker gezien uw vader een dorpsoudere is. Hoewel u verklaarde dat uw vaders verdwijning gerapporteerd werd in de krant, legde u dit krantenartikel niet neer (CGVS, p. 7). De documenten van de dorpsouderen en van de PTM ter staving van uw vaders verdwijning zijn beiden handgeschreven documenten die opgesteld werden op uw verzoek waarvan de authenticiteit niet op objectieve wijze vastgesteld kan worden. Tevens dient vastgesteld te worden dat u de vermeende betrokkenheid van de overheid bij zijn verdwijning niet staft. Het enige argument waarop u zich baseert om tot deze conclusie te komen, is dat de overheid geen hulp bood, wat in tegenstelling tot wat u beweert, niet noodzakelijk "een sterk bewijs" is (CGVS, p. 6). Het document van de dorpsouderen staft evenmin de betrokkenheid van de overheid, gezien er slechts vaagweg gesproken wordt over bronnen. (zie vertaling "After long time came to know from the sources that Mikael was lifted by the departments"). Het CGVS merkt in deze context ook op dat uw vader voor zijn ontvoering nooit problemen of moeilijkheden heeft gehad met de

autoriteiten (CGVS, p. 7). Uw weinig overtuigende verklaringen omtrent de verdwijning van uw vader tasten de geloofwaardigheid van uw eigen vermeende problemen met de overheid aan, gezien deze het rechtstreekse gevolg zouden zijn van de contacten die u had met de PTM over uw vaders verdwijning."

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat de vrienden van zijn vader niet in hetzelfde dorp wonen, dat deze vrienden geen persoonlijke kennissen van hem waren en dat zij daarom geen andere manier hadden om hem te contacteren dan zich naar verzoekers dorp te verplaatsen. Verder meent verzoeker dat hij omstandige en duidelijke verklaringen heeft afgelegd over de verdwijning van zijn vader en wat daarbij kwam kijken, doch volgens hem worden deze verklaringen niet aanmerking genomen en concentreert de commissaris-generaal zich op een element dat subjectief is en op redelijke wijze kan worden uitgelegd. Tevens stelt verzoeker dat hij nooit heeft verklaard dat er een krantenartikel werd gepubliceerd. Hij wijst erop dat hij wel kranten heeft gecontacteerd om een opsporingsbericht betreffende de verdwijning van zijn vader te laten publiceren, maar kreeg hierop nooit een antwoord. Met betrekking tot het attest van de PTM wijst verzoeker erop dat dit een briefhoofd bevat en werd ondertekend, "zodat het feit dat het document handgeschreven is, is niet genoeg om te beweren dat de authenticiteit van dit document niet op objectieve wijze vastgesteld kan worden".

De Raad stelt vast dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij meent internationale bescherming te behoeven omwille van de problemen die hij zou hebben gekend met de Pakistaanse autoriteiten naar aanleiding van zijn contacten met de PTM. Hij zou deze contacten met de PTM hebben ondernomen in het kader van de verdwijning van zijn vader, een dorpsoudere, in januari 2017. Deze beweerde verdwijning van zijn vader wordt door verzoeker niet aangehaald als een rechtstreekse aanleiding om zijn land van herkomst te ontvluchten.

Verder stelt de Raad vast dat aan de beweerde verdwijning van verzoekers vader geen geloof kan worden gehecht. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker de verdwijning van zijn vader niet preciezer in de tijd kan situeren dan "januari 2017" (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6), terwijl hij zijn twee contacten met de PTM wel precies in de tijd weet te situeren (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker een dermate ingrijpende gebeurtenis als de verdwijning van zijn vader op precieze wijze in de tijd kan situeren, *quod non*. Verder is het niet aannemelijk dat verzoeker van de beweerde verdwijning van zijn vader op de hoogte zou zijn gekomen via de buschauffeur en de manager van de busmaatschappij waarmee zijn vader reisde op het moment van zijn verdwijning. Zijn vader zou immers met twee van zijn vrienden hebben gereisd, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat deze vrienden verzoeker op de hoogte zouden brengen. Dat deze vrienden verzoeker niet persoonlijk kenden en/of geen telefoonnummer van hem hadden, vormt geenszins een afdoende verklaring. Verzoekers vader was immers een dorpsoudere, zodat kan worden aangenomen dat diens vrienden in staat waren om iemand in verzoekers dorp te contacteren. Dat verzoeker het nieuws over de verdwijning van zijn vader via de buschauffeur en de manager van de busmaatschappij zou hebben vernomen omdat hij bij een bushalte ging wachten (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7) is geenszins aannemelijk. Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij uit het dralen van de Pakistaanse autoriteiten om zijn vader op te sporen en een *First Information Report* op te stellen afleidt dat de Pakistaanse autoriteiten achter de verdwijning van zijn vader zitten omdat zij hem als dorpsoudere van Pashtoun-origine niet gunstig genegen zouden zijn (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6 en 7). Indien de Pakistaanse autoriteiten daadwerkelijk verzoekers vader hebben ontvoerd omdat zij een problemen hadden met zijn etnische origine en/of zijn functie als dorpsoudere, kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij zijn vader reeds eerder zouden hebben aangesproken. Verzoeker verklaarde echter dat zijn vader voorheen nooit problemen of moeilijkheden had met de autoriteiten (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Dat zij verzoekers vader tijdens een busreis plots zouden ontvoeren in het bijzijn van verschillende getuigen zonder dat zij eerder verzoekers vader aanspraken en zonder dat zij achteraf de verantwoordelijkheid voor zijn verdwijning opeisten, is geenszins aannemelijk.

Vervolgens stelt de Raad vast dat verzoeker de verdwijning van zijn vader niet met bewijskrachtige documenten staakt. Zo verklaarde verzoeker dat er een krantenartikel werd gepubliceerd over de verdwijning van zijn vader, maar laat hij na dit krantenartikel voor te leggen. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift beweert nooit te hebben verklaard dat er een krantenartikel werd gepubliceerd maar dat hij enkel bij verschillende kranten vroeg om een opsporingsbericht over de verdwijning van zijn vader te publiceren, dient erop gewezen dat in de notities van het persoonlijk onderhoud dienaangaande te lezen valt als volgt:

"Is er iets geschreven of gerapporteerd in de pers over uw vaders verdwijning?"

Ja, we gaven het nieuws over mijn vaders verdwijning aan de krant, dat deze persoon verdween van deze plaats, wie over hem weet, informeer ons aub.

Hebt u die krant hier?

Nee, ik heb die krant niet." (eigen onderlijning) (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7).

Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk verklaarde dat er een krantenartikel over zijn vader werd gepubliceerd. Er kan dan ook wel degelijk worden verwacht dat verzoeker dit krantenartikel zou voorleggen, *quod non*. De documenten opgesteld door de dorpsouderen en de PTM (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) zijn handgeschreven documenten die door gelijk wie, waar en wanneer kunnen worden opgesteld. Deze documenten hebben bovendien een gesolliciteerd karakter, hetgeen de bewijswaarde ervan verder ondermijnt. Tevens blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') dat omwille van de hoge graad van corruptie valse, Pakistaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. De Raad stelt daarenboven vast dat het attest van de PTM (zie map 'Documenten', document 2) onderaan vermeldt "*Pashtun Tahafuz Moment*" (eigen onderlijning) in de plaats van "*Pashtun Tahafuz Movement*". Dergelijke spellingsfout in de naam van de eigen beweging doet de bewijswaarde van dit attest volledig teniet. Redelijkerwijze kan immers worden verwacht dat een attest van de PTM een correcte spelling van de naam van de eigen beweging zou bevatten. Dat verzoeker zich van dergelijke documenten bedient teneinde zijn verzoek om internationale bescherming te staven, doet bijgevolg afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde nood aan internationale bescherming.

2.3.2.4. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat het niet aannemelijk is dat de inlichtingendienst ISI, het leger en de lokale ordedienst "lewi" plots zijn huis zouden binnenvallen op een moment dat verzoeker zelf niet thuis was:

"Met betrekking tot de inval van de inlichtingendienst ISI, het leger en de lokale ordedienst lewi in uw woning dient opgemerkt te worden dat u dit incident op geen enkele wijze staafde en dat uw verklaringen weinig overtuigend zijn. Zo is het vooreerst opmerkelijk dat de zoektocht van de autoriteiten naar u klaarblijkelijk beperkt was tot deze ene inval in juli 2019. U verklaarde immers dat de overheid u niet contacteerde voor deze inval, nochtans dateerden uw beide contacten met de PTM al van mei 2019 (CGVS, p. 13). Ook na uw vertrek uit Pakistan gebeurde er niets meer en keerden de autoriteiten niet terug naar uw huis (CGVS, p. 14). Uw verklaring hiervoor, met name dat ze hun eigen spionagesysteem hebben en heel goed wisten dat u niet aanwezig was, tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas slechts verder aan (CGVS, p. 15). Het door u beschreven efficiënte systeem van spionage en vergaring van informatie staat immers in schril contrast met uw beschrijving van de eerste inval, waarbij maar liefst drie overheidsdiensten, waaronder zelfs de inlichtingendienst, ondanks uw afwezigheid uw huis binnenvielen op zoek naar u."

Waar verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift stelt: "*De eiser kan moeilijk het gedrag van derden, in casu van zijn overheden, uitleggen.*", dient erop gewezen dat niet van verzoeker wordt verwacht dat hij het gedrag van de Pakistaanse autoriteiten zou uitleggen of verklaren. Er kan echter wel degelijk worden verwacht dat de Pakistaanse autoriteiten in de door verzoeker voorgehouden omstandigheden op een redelijke, logische wijze tewerk zouden gaan, *quod non*. Het is immers allerminst aannemelijk dat de inlichtingendienst ISI, het leger en de lokale ordedienst "lewi" verzoekers huis zouden binnenvallen op een moment waarop hij zelf niet aanwezig was, terwijl verzoeker zelf beweert dat de Pakistaanse autoriteiten een uitgebreid en efficiënt netwerk hebben voor spionage en informatievergaring. Verzoeker werd bovendien noch voorafgaand aan deze aanval, noch nadien door de Pakistaanse autoriteiten aangesproken. Nochtans had verzoeker reeds in mei 2019 contact met de PTM en werd zijn huis pas aangevallen in juli 2019. Dat er geen reden was om met spoed tussen te komen, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift benadrukt, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat uit zijn verklaringen blijkt dat de Pakistaanse autoriteiten met groot machtsvertoon verzoekers huis zouden binnenvallen op een moment dat hij daar zelf niet aanwezig was en zonder dat vooraf of nadien nog enige verdere actie werd ondernomen. Dienaangaande stelt de Raad bovendien vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift stelt als volgt:

"Na het persoonlijk onderhoud, heeft de eiser contact genomen met zijn familie om dit document [zijn paspoort, eigen toevoeging] te vragen. Hij werd op dat moment geïnformeerd dat zijn paspoort, samen met andere documenten, door zijn overheden in beslag werden genomen. Zijn familie had eerder niet durven de eiser te informeren over die gebeurtenis en het is pas toen hij vroeg om zijn paspoort te sturen dat hij ervan betekend werd."

Verzoeker maakte eerder geen enkele melding van de inbeslagname van zijn documenten door de Pakistaanse autoriteiten en evenmin van een bijkomend bezoek van deze autoriteiten aan zijn huis na

zijn vertrek uit Pakistan. Integendeel, verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat er na zijn vertrek niets meer gebeurde en dat de Pakistaanse autoriteiten niet meer naar zijn huis kwamen omdat zij weten dat hij daar niet meer aanwezig is (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Dat verzoekers familie hem niet zou hebben durven inlichten over de inbeslagname van zijn documenten, is geenszins aannemelijk. Redelijkerwijze kan van een verzoeker om internationale bescherming worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Er kan niet worden ingezien waarom zijn familie hem plots wél zou durven te informeren over de inbeslagname van zijn documenten nadat hij hen contacteerde om zijn paspoort te bekomen. Hierdoor ontstaat een redelijk vermoeden dat verzoeker zijn paspoort tracht achter te houden teneinde de erin vervatte gegevens voor de Belgische asielinstanties verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas eens te meer aangetast. Dit klemt des te meer daar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet van deze ontwikkelingen heeft kunnen inlichten omwille van *“praktische redenen (moeilijkheden om met zijn maatschappelijke assistent hier in België te communiceren en moederschapsverlof van zijn advocaat)”*, terwijl zijn advocaat reeds ten tijde van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in zwangerschapsverlof was (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3) en hij nooit eerder melding maakte van moeilijke communicatieproblemen met zijn maatschappelijk assistent in België. Er kan niet worden aangenomen dat het zwangerschaps-/moederschapsverlof van zijn advocaat en de communicatieproblemen met zijn maatschappelijk assistent dermate ernstig zouden zijn dat verzoeker in de complete onmogelijkheid was om na het persoonlijk onderhoud op 7 juli 2020 en voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing op 7 september 2020 het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in te lichten over voornoemde elementen.

2.3.2.5. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn problemen met de Pakistaanse autoriteiten:

“Voorts dient opgemerkt te worden dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw problemen met de overheid. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u hulp vroeg aan de secretaris van de PTM, dat de inlichtingendienst ISI en het leger u daarna vroegen om geen hulp meer te vragen aan Manzour Pakhtoun (ook gekend als Manzoor Pashteen, leider van de PTM, zie toegevoegde informatie), maar dat u toch hulp ging vragen aan hem (vragenlijst CGVS, vraag 5). Bij het CGVS verklaarde u echter dat de overheid u voor de inval in uw huis nooit contacteerde (CGVS, p. 13). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid herhaalde u slechts wat u reeds eerder bij het CGVS aanhaalde, met name dat dorpelingen u gewaarschuwd hadden afstand te houden van Manzour Pakhtoun en de PTM (CGVS, p. 13, 14). Dat de inlichtingendienst of het leger misschien aan dorpelingen verteld hadden weg te blijven van Manzour verklaart niet waarom u bij de DVZ expliciet verklaarde dat de inlichtingendienst en het leger u vroegen geen hulp meer te vragen aan hem. Dat het bij het onderhoud bij de DVZ moeilijk was om de tolk, die van Afghanistan was, u te doen verstaan vergoelijkt deze tegenstrijdigheid evenmin (CGVS, p. 2). U werd bij de DVZ immers bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is en u verklaarde dat de tolk op het einde het interview voorlas, waarna u bevestigde dat het correct genoteerd was (CGVS, p. 2).”

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat er sprake is van een misverstand wat betreft zijn verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken. Volgens hem blijkt uit de vragenlijst niet dat hij uitdrukkelijk zou hebben verklaard rechtstreeks contact te hebben gehad met ISI voor de inval. Volgens hem verklaarde hij te zijn gewaarschuwd geweest door de dorpelingen maar desalniettemin toch de PTM te hebben gecontacteerd. Dit werd blijkbaar samengevat als dat hij door ISI werd gewaarschuwd, aldus verzoeker. Hij meent dat dit slechts een detail betreft en wijst erop dat hij een redelijke kennis van de PTM heeft getoond, hoewel dit niet wordt geanalyseerd.

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde als volgt:

“[...] Hierdoor ben ik hulp gaan vragen aan Shah Hussein Wazir, de secretaris van Manzoun Pakhtoun, van de politieke partij PTM. Ik vertelde hem mijn probleem. De ISI, het leger, heeft mij daarna gevraagd [sic] om geen hulp aan Manzoun Pakhtoun te vragen. Ze zeiden dat hij een spion was van de Amerikanen, Indiërs en Israël. Toch ging ik hulp vragen bij hem.” (administratief dossier, stuk 8, “vragenlijst”, vraag 3.5). Verzoeker maakte geen enkele melding van waarschuwingen door dorpsgenoten. Er dient op gewezen dat de vragenlijst aan verzoeker in het Pashtou werd voorgelezen en dat verzoeker deze ondertekende waarmee hij uitdrukkelijk aangaf dat de inhoud ervan met de werkelijkheid overeenstemt. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de

Vluchtelingen en de Staatlozen verklaarde verzoeker dan weer dat de Pakistaanse autoriteiten hem nooit contacteerden voorafgaand aan de aanval op zijn huis en dat hij door dorpelingen werd gewaarschuwd om geen hulp te vragen bij de PTM (notities van het persoonlijk onderhoud, p.13 en 14). Aldus zijn verzoekers verklaringen wel degelijk tegenstrijdig, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog meent dat dit een detail betreft, dient erop gewezen dat het vragen van hulp aan de PTM een kernelement van zijn vluchtrelaas betreft. Waar verzoeker wijst op zijn kennis over de PTM, dient erop gewezen dat de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen. Uit het loutere feit dat een bepaald element niet uitdrukkelijk in twijfel wordt getrokken in de bestreden beslissing kan dan ook niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal aan dergelijk element hoe dan ook geloof heeft gehecht. De in de bestreden beslissing opgenomen motieven betreffen immers enkel de argumenten die, op hun geheel genomen, de beslissing schragen dat verzoeker de vluchtelingenstatus dient te worden geweigerd en spreken zich dus niet, in positieve of negatieve zin, uit over andere elementen die in verzoekers verklaringen doorheen zijn asielpprocedure aan bod kwamen en die niet doorslaggevend zijn om de bestreden beslissing te motiveren.

2.3.2.6. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoeker door drie verschillende overheidsdiensten zou worden geviseerd naar aanleiding van twee beperkte contacten met de PTM, die hij enkel zou hebben gecontacteerd in het kader van de beweerde verdwijning van zijn vader:

“U slaagde er niet in aannemelijk te maken dat de overheid precies u zou viseren omwille van uw contacten met de PTM. Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat activisten van de PTM gearresteerd werden en vastgehouden worden in de gevangenis van Adiala in Rawalpindi omwille van openlijke kritiek op het Pakistaanse leger. Tevens blijkt uit toegevoegde informatie dat in mei 2020 Arif Wazir, politicus, activist en een prominente leider van de PTM, om het leven kwam ten gevolge van een beschieting door onbekenden en dat Mohsin Dawar, een leider van de PTM, “state-sponsored militants” van deze aanval beschuldigde. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u geen activist, laat staan een leider van de PTM bent, integendeel, uw contacten (in zoverre dat ze geloofwaardig zijn) met de PTM waren uiterst beperkt. U bent nooit politiek actief geweest, u hebt geen interesse in partijen en u hebt de PTM slechts gecontacteerd omwille van de verdwijning van uw vader (CGVS, p. 15). U had slechts tweemaal contact met de PTM, zo verklaarde u (CGVS, p. 13, 14). Uw eerste contact met de PTM was op 18 mei 2018 en betrof de verdwijning van uw vader. Gezien uw verklaringen over de verdwijning van uw vader weinig overtuigend zijn (zie supra), moeten er evenzeer ernstige vraagtekens gesteld worden bij de geloofwaardigheid van dit vermeende contact met de PTM. Uw tweede contact zou een tiental dagen later geweest zijn, toen de PTM u vroeg optochten of meetings bij te wonen. U hebt echter nooit aan dergelijke manifestaties of protesten van de PTM deelgenomen (CGVS, p. 14). Uw vader en andere familieleden hebben nooit contact gehad met de PTM (CGVS, p. 15). Zelfs als de door u beschreven contacten met de PTM geloofwaardig zouden zijn, quod non, dient opgemerkt te worden dat uit de toegevoegde informatie nergens blijkt dat personen die beperkte contacten onderhouden met de PTM een risico op vervolging of ernstige schade zouden lopen. U kent zelf ook geen namen van personen die omwille van beperkte contacten met de PTM problemen hadden met de overheid (CGVS, p. 15). Uw uiterst beperkte contacten met de PTM tasten voorts de geloofwaardigheid van de door u beweerde inval in uw woning verder aan. Het is immers weinig aannemelijk dat de autoriteiten met maar liefst drie verschillende diensten een inval zouden doen in de woning van een persoon die slechts twee keer vertegenwoordigers van de PTM ontmoet had.”

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker:

“Verzoekende partij stelt vast dat niet bestreden is dat PTM geviseerd wordt de overheden, zodat het niet ongeloofwaardig is dat de eiser problemen hebben kunnen raken omdat hij de tussenkomst van die groepering, die hij blijkbaar goed kende, om zijn vader te helpen.”

Hiermee komt verzoeker niet verder dan het volharden in zijn eerdere verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Dergelijk verweer is allerm minst ernstig. Verzoeker toont geenszins *in concreto* dat hij omwille van zijn twee, beperkte contacten met de PTM – in zoverre hieraan enig geloof kan worden gehecht – dermate ernstige problemen zou kennen met de Pakistaanse autoriteiten dat hij heden nood zou hebben aan internationale bescherming.

2.3.2.7. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker niet *in concreto* aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn etnische origine als Pashtoun in het algemeen nood heeft aan internationale bescherming:

“Met betrekking tot de algemene problemen van de Pashtoun gemeenschap, die volgens informatie waarover het CGVS beschikt de tweede grootste etnische groep is in Pakistan en ruim 15 procent van de bevolking uitmaakt, dient vooreerst opgemerkt te worden dat u deze niet aanhaalde als reden voor uw vertrek uit Pakistan (CGVS, p. 16). Gevraagd of u een vrees hebt voor uzelf omwille van algemene problemen, antwoordde u slechts dat de Pashtoun gemeenschap beroofd is van rechten en niet dezelfde rechten heeft als andere gemeenschappen (CGVS, p. 16). U gaf als voorbeeld het feit dat de overheid niets ondernam met betrekking tot uw vaders verdwijning, maar zoals hierboven reeds werd opgemerkt overtuigen uw verklaringen over uw vaders verdwijning niet. Gevraagd of u nog op andere manieren ervaarde dat u van rechten beroofd was, sprak u louter in algemene bewoordingen over het gebrek aan (hoger) onderwijs, ziekenhuizen en basisfaciliteiten in uw regio en personaliseerde u uw vrees niet (CGVS, p. 16). Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt bovendien dat er wel degelijk ziekenhuizen zijn in uw plaats van herkomst, Sadda (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier). U verklaarde voorts dat mensen van uw regio wel elders in Pakistan hoger onderwijs kunnen volgen, maar daar de financiële middelen niet voor hebben, waaruit blijkt dat het door u aangehaalde gebrek aan onderwijskansen een element van socio-economische aard is, wat niet kan leiden tot het toekennen van de vluchtelingenstatus.”

In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij hierover pas op het einde van zijn persoonlijk onderhoud werd bevraagd. Hij stelt dat hem niet werd gevraagd om concrete voorbeelden te geven. Hij voegt toe: *“De eiser wenst bovendien uitleggen dat hij als een vorm van discriminatie ziet het feit dat meestal Pashtoun gevraagd worden om deel te nemen aan militaire acties (bijvoorbeeld in Afghanistan of in Kashmir regio), waar hun leven in gevaar worden. Hij vindt dit evenals een vorm van onrechtvaardigheid.”*

De Raad stelt vast dat verzoeker op het einde van zijn persoonlijk onderhoud verklaarde alles te hebben kunnen vermelden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Verzoeker wijdde pas nadien uit over de algemene problemen van de Pashtounen in Pakistan. Hierbij maakte hij echter geen melding van persoonlijke problemen die hij omwille van zijn etnische origine als Pashtoun zou hebben gekend. Uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt bovendien niet dat er in Pakistan sprake is van een veralgemeende vervolging van Pashtounen. Verzoekers bewering dat er geen ziekenhuizen zijn, valt daarenboven niet te rijmen met de informatie waaruit blijkt dat er in zijn regio van herkomst wel degelijk ziekenhuizen zijn (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier). In zijn verzoekschrift komt verzoeker opnieuw niet verder dan te verwijzen naar algemene beweringen zonder *in concreto* aan te tonen dat hij omwille van zijn etnische origine als Pashtoun persoonlijke problemen heeft gekend waarvoor hij heden internationale bescherming zou behoeven.

2.3.2.8. Met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is.. Over het geheel van documenten moet vooreerst worden opgemerkt dat uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat corruptie in de Pakistaanse maatschappij volledig ingeburgerd is en zich voordoet als wijdverspreid fenomeen in alle lagen van de samenleving, waardoor de bewijswaarde van alle Pakistaanse documenten zeer relatief is. Uw identiteitskaart, die u in België verkreeg, vormt hoogstens een begin van bewijs van uw identiteit, die niet in twijfel getrokken wordt in deze beslissing. Hoewel u verklaarde dat u in Pakistan in het bezit was van een paspoort en aan uw familie zou vragen om het te vinden (CGVS, p. 11), hebt u tot op heden uw paspoort noch kopieën ervan neergelegd. Dat u uw paspoort niet neerlegt en beweert daar zelfs niet aan gedacht te hebben louter omdat u nergens naartoe wou reizen (CGVS, p. 11) doet vermoeden dat u uw paspoort achterhoudt met de bedoeling bepaalde informatie erin, bijvoorbeeld omtrent uw vertrek uit Pakistan, te verhullen voor de Belgische asielinstanties. De kopie van de identiteitskaart van uw moeder heeft geen bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging. De documenten van de dorpsouderen en PTM in verband met de verdwijning van uw vader werden hierboven reeds besproken. De envelop toont hoogstens aan dat u post ontvangen hebt uit Pakistan.”

Met betrekking tot de inbeslagname van verzoekers documenten door de Pakistaanse autoriteiten en het attest van de PTM wordt verwezen naar hetgeen hierboven reeds werd vastgesteld (zie *supra*). De uiteenzetting dienaangaande in het verzoekschrift werpt geenszins een ander licht op de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven.

2.3.2.9. Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.10. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt: *“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_pakistan_security_situation_report_20191030.pdf dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geïdoleerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verder gezet. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten. Ook het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden is in geheel Pakistan sterk gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reële intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.*

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkhwa te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in de tribale districten van Khyber-Pakhtunkhwa (de voormalige FATA), alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkhwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Operatie Zarb e-Azb heeft ertoe geleid dat de provincie als veiliger bestempeld wordt. In mei 2018 werden de voormalige tribale districten van FATA aan Khyber-Pakhtunkhwa toegevoegd en vormen zij sindsdien administratief deel van de provincie. De veiligheid in de voormalige FATA-districten, met uitzondering van Noord- en Zuid-Waziristan, is de voorbije jaren sterk verbeterd door de opeenvolgende militaire campagnes in de regio en het verbreken van de macht van de gewapende groeperingen. Deze zijn weliswaar nog steeds actief in het gebied, maar het Pakistaanse leger behoudt de controle over het grondgebied.

Daar waar er in de eerste helft van 2018 een verhoogd aantal aanslagen plaatsvonden tijdens de verkiezingsperiode, daalde het geweld in de tweede helft van 2018 en de eerste helft van 2019. Zowel het aantal terroristische aanslagen als het aantal veiligheidsoperaties nam af. Het geweld dat plaatsvindt in de provincie is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel, militante doelwitten of overheidsinstellingen geviséerd worden. Diverse bronnen maken voorts melding van een significante daling in het aantal slachtoffers, en uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie relatief beperkt is. UN OCHA maakt bovendien geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie, hoewel er sprake is van interne ontheemding in bepaalde districten van de voormalige FATA.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkhwa, uitgezonderd Noord- en Zuid-Waziristan, met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Khyber-Pakhtunkhwa in uw hoofd dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Khyber-Pakhtunkhwa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Dienaangaande benadrukt het CGVS dat het louter aanhalen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat er een reëel risico is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. De bewijslast rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker die van mening is dat er in zijn hoofd persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de "sliding scale", zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009 (GK), "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", nr. C-465/07), rechtvaardigen. U kan derhalve niet volstaan met het opsommen van persoonlijke omstandigheden maar dient concreet toe te lichten waarom deze persoonlijke omstandigheden kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U voert aan dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Khyber Pakhtunkhwa en verwijst hierbij naar het feit dat u Pashtoun bent (CGVS, p. 14).

U stelt dat Pashtounen in uw regio het slachtoffer zijn van mijnen, ontploffingen en brutaliteiten (CGVS, p. 14). U zou zelf ontploffingen gezien hebben maar u was niet het slachtoffer ervan (CGVS, p. 14). Hierbij dient opgemerkt te worden dat onder 'persoonlijke omstandigheden' in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet enkel die omstandigheden kunnen worden begrepen die tot gevolg hebben dat een verzoeker in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Door te verwijzen naar uw etnie, verwijst u evenwel naar persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat u een groter risico loopt het slachtoffer te worden van doelgericht geweld. U toont bovendien niet aan dat u omwille van uw etnie minder gemakkelijk de gevaren van willekeurig geweld kan vermijden door tijdelijk bescherming op te zoeken bij aanslagen en gevechten alsook minder gemakkelijk de gevaren van willekeurig geweld zal kunnen inschatten. Aangezien de door u aangehaalde persoonlijke elementen niet kunnen worden aangemerkt

als omstandigheden die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, maakt u niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat u een groter risico zou lopen het slachtoffer te worden van doelgericht geweld kan volledigheidshalve nog opgemerkt worden dat de door u aangehaalde omstandigheden verband houden met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u Pashtoun bent maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra)."

De door verweerder bijgebrachte aanvullende nota van 5 januari 2021 die een update van de veiligheidssituatie bevat, stelt vast dat de provincie KP in 2019 en 2020 erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding tot het aantal burgers en gaat hiervoor dieper in op de cijfers geanalyseerd door ACLED en PIPS. De aanvullende nota vermeldt verder nog dat het geweld dat tijdens de verslagperiode plaatsvond, voornamelijk geconcentreerd is in de voormalige FATA-districten, Noord-Waziristan, Zuid-Waziristan en Bajaur in de provinciehoofdstad Peshawar en de stad Dera Ismael Khan. Het district waarvan verzoeker afkomstig is, Kurram Agency wordt hier niet vermeld. De aanvullende nota preciseert nog dat het geweld dat in de provincie plaatsvindt hoofdzakelijk doelgericht van aard is waarbij de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel, overheidsmedewerkers- en overheidsinstellingen geviséerd worden. Uit de aanvullende nota blijkt niet dat er zich in het district Kurram Agency, waar verzoeker van afkomstig is, veel veiligheidsincidenten voordoen. Verzoeker brengt evenmin informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij sjiïet is, dient erop gewezen dat verzoeker voorheen steeds verklaarde dat hij soennitisch moslim is (administratief dossier, stuk 8, "verklaring DVZ", verklaring 9 en notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Dat verzoeker in zijn verzoekschrift plots beweert dat hij sjiïet is, is dan ook geenszins ernstig. Ter terechtzitting bevestigt verzoeker overigens dat hij soenniet is. Het aan het verzoekschrift gevoegde internetartikel (stuk 3) omschrijft slechts twee aanvallen en is dan ook op zich bezwaarlijk van aard om op het geheel van de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie een ander licht te werpen. Verzoeker slaagt er dan ook niet in de hiervoor geciteerde motivering te weerleggen. Deze motivering vindt steun in de beschikbare informatie, is pertinent en correct en wordt door de Raad in zijn geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER